

## ת"פ 10/47847 - מדינת ישראל נגד א.ש.מ

בית משפט השלום ברחובות

27 אוקטובר 2014

ת"פ 10-47847 מדינת ישראל נ' מ

בפני כב' השופטת אפרת פינק

מדינת ישראל

נגד

א.ש.מ

הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה עו"ד שני קופנהגן

ב"כ הנאשם עו"ד דן גרינברג

הנאשם בעצמו

### הכרעת דין

#### פתח דבר

1. אומר כבר בראשית הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק, מהעבירות שייחסו לו בכתב האישום.

2. יודגש, כי אין בזיכוי זה ממשום הכרעה כי מצאתי את הנאשם מהימן ויתקן כי גרסת המתלוונת היא המשקפת את המציאות העובדתית. אולם בהנחה זו אין די כדי להרשי נאשם במשפט פלילי ולא השתכנעתי, מעבר לספק סביר, ובמידה מסוימת למשפט הפלילי, כי הנאשם אשם במעשים שייחסו לו בכתב האישום.

#### מבוא

3. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו בשני אישומים עבירה של תקיפה בת זוג, לפי סעיף 379 יחד עם סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין").

4. לפי המיחס בכתב האישום, ביום 10.2.19, תקף הנאשם את המתלוונת שלא כדין בכך שהכחיה בחזקה ברגלה הימנית ולחפה (להלן - "הairoう השני"). עוד מיחס לנאשם, כי במהלך חג הסוכות שקדם לairoう השני, במועד ובשעה שאינם ידועים במדויק, תקף הנאשם את המתלוונת בכך שהכחיה בכתפה הימנית (להלן - "הairoう הראשון").

5. הנאשם כפר בעבירות המיחסות לו בכתב האישום.

עמוד 1

**גדר המחלוקת**

6. המחלוקת העיקרית בין הצדדים בתיק הוא מחלוקת עובדתית - האם הנאשם תקף את המ תלוננת באירוע הראשון ובאירוע השני?
7. באת כוח התביעה טענה, כי גרסתו של הנאשם, שלפיו הנאשם תקף אותה בשני אירועים, היא עקבית והגונית ולא נפלו בה סתיות של ממש.
8. עוד טענה באת כוח התביעה, כי גרסתו של הנאשם אינה מהימנה. הנאשם לא סיפק גרסה מלאה בחקירה הראשונה במשטרה וכי בכך כדי להציג על כך שניות להסתיר את מעשיו. יתר על כן, קיימים פערים מהותיים בין הגרסה שמסר הנאשם בחקירה הראשונה לבין הגרסה שמסר מאוחר יותר בתצהיר (להלן - "התצהיר") ובבית המשפט. עוד טענה, כי גרסת הנאשם שלפיו המתlonנות ביקשה להעליל עליו אינה הגונית, משום שהלהקה למעשה לא המתlonנות היא שיזמה את הגשת התalonה במשטרה והוא המתlonנה נגדו רק לאחר שהוא המתlonן נגדה במשטרה.
9. לטענת בא כוח הנאשם, הסכוסר בין בני הזוג הוא כלכלי במוחותיו ונוגע לסכומי כספים גדולים, כאשר המתlonנות העיליה על הנאשם על מנת לזכות בכספי. בהתאם לגרסה זו, המתlonנות ביקשה שלום בית, רק על מנת להמשיך ולקבל מזונות אישא.
10. בא כוח הנאשם טען, כי יש לתת אמון בגרסהו של הנאשם שלפיו לא תקף את המתlonנות. הנאשם הוא שיזם את המתlonה במשטרה ואין לו מה להסתיר. עוד טען, כי אין לתת אמון בגרסה המתlonנות, לאור סתיות רבות שנתגלו בה. ביחס ל אירוע הראשון, המתlonנות כבשה גרסתה, ומסרה לאחיה, בסמוך לאחר האירוע, כי הנאשם לא תקף אותה. בנוסף, לא הגישה תלונה במשטרה ביחס ל אירוע זה, אלא אף לאחר אירוע השני. עוד הוסיף, כי המתlonנות ניסתה ליצור פרובוקציות ולהעיצים את שני האירועים, בין היתר כאשר צעה ברקע השיחה עם המשטרה, כי הנאשם לא מפסיק להרבעץ לה, וכן כאשר העיצה את אחיה.

11. מחלוקת נוספת בין הצדדים היא מחלוקת משפטית שענינה יbosch עבירות התקיפה באירוע השני. לטענת בא כוח התביעה, גרסת המתlonנות מבססת את יסודות עבירות התקיפה, וכך הנאשם מודה שנגע בה והוא אכן צריך לרשעה. היסוד הנפשי מתגבש, כך לטענתה, מನסיבות העין בכללותן. לטענת בא כוח הנאשם, גם אם בית המשפט קיבל את גרסת המתlonנות במלואה, הרי שלא מתגבשת עבירות התקיפה ומכל מקום עומדת לנאים הגנת זוני דברים.

**רקע עובדתי**

12. הנאשם והמתlonנות נישאו בשנת 1994 ובשלב מסוים עלו יחסייהם על שרטון. אין מחלוקת, כי הנאשם הגיע לתביעת גירושין נגד המתlonנות. לטענת המתlonנות תביעת הגירושין נפלה עליה ועל הילדים "כרעם ביום בהיר". באוגוסט 2009 עזב הנאשם את הבית. המתlonנות, לעומת זאת, ביקשה שלום בית ורצתה בהמשך המגורים המשותפים.
13. האירוע הראשון נושא כתוב האישום התרחש במהלך חג סוכות 2009. באותה העת, לא התגוררו הנאשם והמתlonנות יחדיו בבית.

14. המתlonנות לא הגישה תלונה בסמוך לאחר אירוע הראשון. אולם, במהלך חקירתה במשטרה אודות האירוע השני, כפי שיפורט להלן, נשאלת אם הייתה אלימות נוספת וענתה "לא, בסוכות האחרון ... נעמדתי מולו ואמרתי איך אתה רוצה לקחת את הילדים אם הם לא רוצים ללבך איתך ואז נתן לי מכח בכף ימין והוא לי סימן כחול מזה...".

לדבריה, הילדים שמעו אותה צעקה שהנאמן מכח אותה וכן ראו את הסימן הכהול. המתלוונת לא צינה כי קראה לאחיה באותו מועד (**ג/2; ג/3**).

15. בעדותה מסרה המתלוונת, כי הנאמן היה אמר לケット את יlidיהם לסוף שבוע, אולם הילדים לא רצוי לckett עמו, ולפיכך כבר יום קודם אמר שביא משטרת ויקח אותם. בשל חשש מהאיור ודבוריו של הנאמן, ועל מנת שלא תפתח אלימות, בקשה מהחיה כי יהיו בקרבת מקום. לאחר האמור, אחיה המתינו בביתו של שמעון, אחד האחים, המתגורר במושב (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 9, שורות 1 - 5; ובעמ' 12, שורות 13 - 14).

16. לדברי המתלוונת, הנאמן הגיע לבית והילדים לא רצוי לckett עמו. המתלוונת צינה כי הילדה מתארת את מה שאירע, עד היום. החל מרדף מסביב אליו, והוא עצוקות בביתו, והנאמן דחף אותה בכתף, הכה אותה בכתף. כתוצאה לכך נגרם לה, לדבריה, סימן כחול. המתלוונת צינה, כי "כל נגעה שנוגעים בו יש לי סימן" (**שם**, בעמ' 9, שורות 5 - 9). עוד הוסיפה, כי הנאמן רץ אחרי הילדה וגם היא רצתה אחריה ו"בשביל לתפוס אותה הוא דחף אותה בכתף. זו הסיטואציה" (**שם**, בעמ' 11, שורות 31 - 32). לדבריה, היה סימן כחול, לא באותו היום אלא אחר כך (**שם**, בעמ' 12, שורה 5). עוד הוסיפה, כי לא רצתה להראות לאחיה את הסימן, משום שהאמינה כי הנאמן יחזיר אליה (**שם**, בעמ' 13, שורות 23 - 24).

17. המתלוונת הודהה, כי בהודעתה במשטרת לא נרשם כי היה מרדף אחרי הילדה, אלא כי עמדה מול הנאמן ואז נתן לה מכחה. לדבריה, בהודעה מתוארת כל הסיטואציה בשורה אחת בלבד משום שהשופטים לא ביקשו ממנה פירוט (**שם**, עמ' 12, שורות 19 - 13, עמ' 13, שורות 8).

18. המתלוונת הוסיפה בעדותה, כי בהמשך לcket התקשרה לאחיה במירס. אחיה הגיעו וישבו לדבר עם הנאמן ואמרו לו שהוא אינו יכול לCKET את הילדים בכוח. לדבריה, הם שכנעו את הבנים לckett עם הנאמן ואיילו הבית נותרה עמה. עוד צינה, כי גם אודות נוכחות אחיה לא נשאלת במשטרת ומתעם זה לא תיארה זאת (**שם**, בעמ' 9, שורות 9 - 12; ובעמ' 13, שורה 10 - 13).

19. אחיה של המתלוונת, כי (להלאן - "י") וש כי (להלאן - "ש"), מסרו, גם הם, את גרטסתם לאירוע. לדבריהם, באוטה העת, המתינו כל האחים בביתו של שבט מושב למקרה הצורך, וזאת משום שהמתלוונת מסרה להם, מביעוד מועד, כי הנאמן מגע לבית על מנת לCKET את הילדים לסוף שבוע והילדים לא רצוי לckett עמו. (**שם**, בעמ' 22; ובעמ' 29).

20. לדבריו של י' בעדותו, לאחר שהמתלוונת התקשרה במירס וצעקה משחו לגבי הילדים "קפצנו מהר לשם, היינו מחוץ לגדר כולנו". לאחר מכן הגיעו הנאמן או המתלוונת יצאו מהבית ושמעו נכנס לבית. י' אישר, כי המתלוונת לא אמרה כי הנאמן מרביץ לה. י' הבהיר כי מישחו מהאחים קופץ מעל הגדר ואמר כי רק שמעון נכנס על מנת שלא להבהיר את הנאמן (**שם**, בעמ' 23, שורות 1 - 5; ובעמ' 24, שורות 1 - 18).

21. לעומת זאת, שמסר, כי כל האחים הגיעו למקום בשני רכבים "אותה תרגולת, קפצנו מעל החומה". הנאמן היה בחוץ והוא מבוהל, אבל איש לא נגע בו. ש. הוסיף ו אמר: "גם אני הייתי מבוהל אם היו בהם 4 אנשים ככה". לדבריו, שאל את המתלוונת אם היתה אלימות והיא השיבה שלא. לאחר מכן הסבירו לילדיים כי עליהם לנסע עם הנאמן (**שם**, בעמ' 29).

22. עוד הוסיף, כי לאחר מספר חדשים מסרה לו המתלוונת כי הנאמן הכה אותה בכתף, אולם היא לא רצתה לומר זאת לאחיה בזמןאמת, מחשש שהאירוע היה מתרחב "לא טוב" ומישחו היה מרפים יד (**שם**, בעמ' 29, שורות 21 - 25).

23. המתלוננת הודהה, כי יתכן שאכן אמרה לאחיה כי הנאשם לא נגע בה, אולם הילדים היו בלחץ וכל מה שעמד נגד עיניה היו הילדים. לדבריה, יכול להיות שגם הייתה אומרת לאربعת אחיה כי הנאשם הרבץ לה "הסיטואציה הייתה אחרת" (שם, בעמ' 11, שורות 14 - 15).

24. המתלוננת ציינה כי לא הגישה תלונה במשטרת באוותה העת, וזאת ממשטרה לאירוע השני. לדבריה, היא יכולה לאיים שהוא היה מցהה תלונה במשטרת אילולא הנאשם התקשר למשטרת בהמשך לאירוע השני. לדבריה, היה יכול לאיים שהוא הגיע תלונה, אולם בסופו של דבר היא לא תגish (שם, בעמ' 9, שורות 12 - 20; ובעמ' 12, שורות 10 - 11).

25. הנאשם, גם הוא, מסר את גרסתו לאירוע.

26. כאשר נשאל במשטרת אם המתלוננת הגישה נגדו תלונה בעבר מסר, כי המתלוננת ניסתה לבאים נגדו אירוע, שבו קראה לאחיה ואמרה שהוא אותה. לדבריו, באותו יום היה אמרו לחת את הילדים לפि צו של בית משפט, והוא קיבל הודעה שהילדים מוכנים. כאשר הגיע, המתלוננת ישבה במטבח וקראה עיתון, ופתאום ניגשה אליו ואמרה "מה אתה מרים עלי ידי". הנאשם היה מופתע ולא הבין מה היא אומרת אבל פתאום הגיעו שני רכבים ויצאו אחיה. בעקבות זאת הבין כי מדובר ב"פרובוקציה" ו"מארב מתוכן" (ת/1).

27. עדותו בבית המשפט מסר כי היה אמרו לחת את הילדים לסוף שבוע, וקיבל מסרונו מהמתלוננת, כי הילדים מוכנים בשעה מוקדמת יותר מזו שעלה הורה בבית המשפט. בהגיעו לבית, המתלוננת ישבה במטבח וקראה עיתון והתקיים של הילדים היו מוכנים. כאשר המtin שהילדים יתארגנו ויצאו, פתאום המתלוננת נעמדה לידיו ואמרה "אין לנו אוכל במרקם ומה אתה מרביץ לי". לדבריו, היה המומך כי אפילו שלום לא אמר ופתאום ראה ארבעה גברים קופצים מעל החומה וזהה שמדובר באחיה של המתלוננת. באותו זמן, המתלוננת לקחה את הילדים ויצאה בהיסטריה וצעקות מהבית. אחיה של המתלוננת מאד נבזהו וגם הוא, לדבריו, היה מאד מבוהל. האחים שאלו אותו אם הוא נגע בה והוא אמר שלא (שם, בעמ' 35).

28. הנאשם חחש כי נגע במתלוננת במהלך האירוע "אפילו עם הזרת". הנאשם ציין כיאמין הילדה הייתה בהיסטריה, אולם לא זכור לו שהילדה רצתה סיבי האי במטבח (שם, בעמ' 46).

29. עוד הוסיף, כי בדיעבד ניסה לשחזר את מה שאירע והבין כי המתלוננת יזמה את כל המהלך וכי השאלה "מה אתה מרביץ לי" הייתה אחת לאחים שהיו בהיכן (שם, בעמ' 35, שורות 15 - 18).

30. האירוע השני נשוא כתוב האישום התרחש ביום 10.2.19.

31. באותה העת, לקרהת בר המצווה של בנים הבכור, שבו הנאשם והמתלוננת להתגורר, באופן זמני, יחדיו בבית. אין מחלוקת, כי קודם לאירוע, שכוב הנאשם על הספה בסלון וקרא עיתון. אין גם מחלוקת, שכאשר המתלוננת חזרה הביתה צעק לה הנאשם "למה אין אוכל במרקם".

32. במשטרת מסרה המתלוננת, כי בעקבות זאת ניגשה אל הנאשם כדי שלא יצעק, נעמדה על העיתון ואמרה לו שנגמר לה הכספי. בעקבות זאת אמר לה הנאשם "עופי מכאן", נתן לה מכח חזקה ברגל ימין והעיף אותה. לאחר מכן אמרה לו כי הגיע תלונה במשטרת, התקשר הנאשם למשטרת והיא התקשרה לאחיה. לאחר מכן הגיע אחיה, ש, כאמור לנאם שלא ירים עליה יד. עוד ציינה בחקירתה, כי לא אמרה לש כיצד הנאשם היכה אותה (ג/2; ג/3).

33. עדותה הוסיפה המתלוננת, שכאשר צעק לה הנאשם כי אין אוכל בבית קרא לה "במה...". המתלוננת הוסיפה, כי "הוא עיתונים פוזרים לידי על הרצפה וنعمדי שם" והוא החל לצעק "למה את לא עושה קניות אופה כל

הכسف" והיא השיבה לו כי יש הרבה הוצאות לביר-המצווה. לדבריה, "ואז הוא לicked את היד שלו כמו שהוא שוכב על הספה ואני נעמדתי, נתן לי מכח עם יד ימין שלו על רגל שמאל שלי והעיף אותו". המתלוונת ציינה כי, "הוא היזז אבל זו היתה מכח חזקה". כן ציינה כי עפה מהמקום שעמדה על העיתונים, זהה הצד האבל לא נפלת על הרצפה. בעקבות זאת אמרה לו: "מה אתה מכח אותה, אני אזמן משטרתך", ואז הוא אמר, שאם היא רוצח משטרתך, אין שום בעיה, קם והתקשר למשטרת (פרוטוקול הדין, בעמ' 8, שורות 4 - 18; ובעמ' 10, שורה 3 ושורות 17 - 22). המתלוונת הכחישה כי היא סptrה לנאשם באותו אירוע, ואמרה כי מעולם לא הרימה עליו יד (שם, בעמ' 9, שורות 30 - 32; ובעמ' 17, שורה 16).

34. בחקירה הנגידית ציינה המתלוונת כי עמדה על העיתונים, וכי יתכן שהתקופה קצרה לכיוונו כאשר דיברה עם הנאשם בעודו שוכב על הספה. לטענתה, הנאשם הכה אותה בחזקה והוא עפה כתוצאה מכך, וזאת בין אם קוראים לזה, סטירה, דחיפה או מכח (שם, בעמ' 16 - 17).

35. מדובר המשטרה (נ/1) עולה, כי בזמן שהנאשם שוחח עם המשטרת, המתלוונת עצקה ברקע: "תבואו מהר, הוא לא מפסיק להרביץ לי, בואו מהר אני מפחדת". דא עקא, כי המתלוונת בחקירה הנגידית מסרה, כי היא איננה יודעת והיא איננה זכרת שאמרה דברים אלו, וכל שהיא זכרת זה שהיא הייתה מאוד נסערת (שם, בעמ' 14).

36. המתלוונת הוסיפה וציינה כי במהלך האירוע, הבית והבן החלו לצרוך בסלון וגם היא הייתה מאד בלחש מכל המצב והתקשרה במירס לי, אמרה לו כי הנאשם מרביבץ לה ובקשה כי יגע מהר. אחרי מספר דקות הגיע דוקא שמעון לבית, והיא הראתה לו מה שהנאשם עשה. שמעון שוחח עם הנאשם, ואמר לה לאסוף את הילדים ולבוא אליהם. בדרךם, ראו את נידת המשטרה, אשר הנחתה אותם לכת למשטרת (שם בעמ' 8, שורות 18 - 25; ובעמ' 10, שורות 7 - 15).

37. אישר בעדותו, כי המתלוונת התקשרה אליה במירס וצעקה כי הנאשם מרביבץ לה. לדבריו, היה בתל-אביב ומתעם זה ניסה להציג את אחיו ובהיעדר מענה ביקש מגיסתו, אשתו של ש, המתגורר במושב, שתאמיר לו שייגש לביתה של המתלוונת. עוד הוסיף, כי בעבר, המתלוונת הגיעה ל採取 את הילדים, אשר היו אצלן, ומספרה לו כי הנאשם הרביבץ לה בחלק התיכון של הגוף, בשל כך שלא היה אוכל בבית (שם, בעמ' 22; ובעמ' 25).

38. ש מסר בעדותו, כי אשתו אמרה לו שהנאשם מרביבץ למתלוונת, וכי נסע לבitem וקפץ מעל החומה. כאשר הגיעו, הנאשם היה כבר בחוץ והיה חיוור. המתלוונת בכלה ומסרה לו כי הנאשם נתן לה מכח ברgel. לאחר מכן הבין כי קרה משהו הקשור לקניית. לדבריו, עד אותה העת לא התערבו בעניינים שבין בני הזוג, אולם ממשום שמדובר היה בדחיפה אמר למתלוונת שתגיש תלונה במשטרת, והיא אמרה לו שהנאשם כבר הזמן משטרת. עוד ציין, כי לicked עמו את המתלוונת ואת הילדים וכי בדרכם פגשו את המשטרה (שם, בעמ' 28).

39. לפי דוח שרשם השוטר דרור סטמקר (ת/3), כאשר פגש בדרכו את המתלוונת היא אמרה לו, כי הנאשם סטר לה ברגל ותמיד מאים אליה. כן ציין, כי המתלוונת אמרה כי זו הפעם הראשונה בה הנאשם מכח אותה. לדבריה, הילדים היו עדים להעלבות, אך לא לאלימות. המתלוונת מסרה בעדותה, כי איננה זכרת דבר מהшибה עם השוטר (פרוטוקול הדין, בעמ' 15).

40. המתלוונת ציינה בעדותה, כי הייתה נמנעת מכל ההליך הפלילי, אלמלא השתמש הנאשם בתקנית הזה כנגדם בהליך המשפטיים בבית הדין הרבוני וטען, כי היא העילה עליו עלילת שואה ומעוונינת כי ירצה מאסר. המתלוונת הוסיפה, כי אין לה כל כוונה שהיא "משהו פלילי" נגד הנאשם וכימעט שני המקרים שתיארה לא היו מקרים נוספים של אלימות, והנאשם אב טוב לילדים והוא בעל טוב. לדבריה, ביקשה שלום בית, משום שלדעתה ניתן היה לתקן את הנישואין והו יכולם להסתדר, אילו היו יושבים ומדוברים. כמו כן הכחישה כי יש לה מניע כלכלי בהליך הפלילי ואמרה כי "הכسف לא משחק שום דבר" (שם, בעמ' 8, שורות 24 - 29, בעמ' 9, שורות 24 - 29; בעמ' 18, שורות 1 - 7;

41. הנאשם מסר את גרסתו לאירוע השני, תחילת במשטרה ולאחר מכן בבית המשפט.

42. בהודעתו הראשונה במשטרה מסר הנאשם, כי בזמן ששכב על הספה וקרא עיתון, שאל את המתלוונת למה אין אוכל במרקם. בעקבות זאת, המתלוונת נגשה אליו, צעקה עליו, קיללה אותו ונתנה לו סטירה. בהמשך לכך, התקשר למשטרה והיא קראה לאחיה, הרימה את המכנסיים והחלה לחתת לעצמה מכות ברgel להראות לאחיה. כאשר נשאל אם נתן לה מכח ברgel ענה "از אמרה אני קיבלתי סטירה והוא לא אמרה את זה". באוטה הודה לא ציין, כי המתלוונת עמדה על העיתונים. הנאשם גם לא ציין כי נגע במתלוונת (**ת/1**).

43. אין מחלוקת, כי הנאשם ביקש להיבדק בבדיקה פוליגרפ, וכי קודם לבדיקה מסר הנאשם גרסה בתצהיר שכלה פרטים נוספים (**ת/2**). לדבריו, בחקירה הראשונה רקס ענה על שאלות, ואילו לאחר שעבר זמן, ישב עם עצמו, שוחרר את האירוע ורשם את הדברים בשלמותם. הפרטים שככל הנאשם בתצהיר הינט: המתלוונת התקרבה אליו ועמדה על העיתונים; בניסיון למשוך את העיתון שעליו דרכה, הוא ככל הנראה היזז לה את הרgel; בעודו רוכן לצד שמאל חש מכח בלחין ימין וכנראה קיבל סטירה.

44. בעדותו מסר הנאשם, כי לאחר שצעק למתלוונת, כי אין אוכל בבית, התקרבה אליו לספה והחלה לקלל ולצעוק, בעוד שהוא מחזק את העיתון מול הפנים. לדבריו, היא התקרבה והכניסה את ראשה "לתוכן העיתון". לאחר מכן, קיפל את העיתון ורצה לחתת עיתון נוסף, אולם המתלוונת הניחה את רגליה על העיתונים. לדבריו, "הרמתי את הרgel שלה, היזזתי את הרgel שלה ולקחתי את העיתון". (**שם**, בעמ' 35). בחקירותו הנגדית הודה הנאשם, כי היה צריך להיזז את הרgel ואני יודע כמה כוח צריך לשם כך (**שם**, בעמ' 41).

45. הנאשם הוסיף, כי באותו רגע, הרגיש כי לחיו רותחת והבין כי הדברים מתדרדרים, קם מהספה והתקשר למשטרה. הנאשם אישר כי הרגיש שלחו בווערת אולם מכיוון שפניו היו לכיוון העיתון, אינו יודע בוודאות אם המתלוונת נתנה לו סטירה (**שם**, בעמ' 38, שורות 1 - 7).

46. עוד ציין הנאשם, כי בזמן שהתקשר למשטרה, המתלוונת צעקה לתוך האפרכסת. השוטר ביקש לדבר איתה, אולם היא סירבה, יצא החוצה והתקשרה לאחיה במירס. בינו לבין, הגיעacha והיא יצא החוצה, שמה את רגלה על המדרכה והתחילה להקשות את עצמה ברgel "כדי להראות לאח שלה כאילו שאני היכיתי אותה ברgel" (**שם**, בעמ' 36, שורות 1 - 8; בעמ' 39; ובעמ' 40).

## דין והכרעה

### כללי - העדים והראיות בתיק

47. העדים העיקריים בתיק הינט, המתלוונת מטעם התביעה, והנאשם מטעמו. המתלוונת טוענת כי הנאשם הכה אותה בשתי הזדמנויות. הנאשם, לעומת זאת, מכחיש מכל וכל את האירוע הראשון, וטען כי באירוע השני אף נגע ברגלה על מנת להיזזה מהעיתונאים שעלייהם עמדה.

48. לטענת הנאשם, המתלוונת עשה עליו בשל כך שעזב את הבית ופגע בה והיה לה אינטרס להעליל עליו מטעמים כלכליים, לאור סכומי הכספיים שבמחלוקה בין הצדדים. לדבריו, המתלוונת פעלה על מנת לאסור את כניסה לבית ובនוסף, היא איננה רוצה להתגרש על מנת להמשיך ולזכות בכספי מזונות אשה. לאור האמור, כך לטענת

הנאשם, המתלוננת יצרה פרובוקציות בשני אירועים, וזאת על מנת שתוכל להתלוון נגדו במשטרה. לטענת המתלוננת, יש לה די כסף משלה, אין לה כל אינטרס להעליל על הנאשם, ולהיפך, היא מעוניינת לחזור אל הנאשם ולהציג שלום בית. לדבריה, לו הייתה יווזמת פרובוקציות, היתה היא מגישה נגדו תלונות במשטרה, אולם היא לא עשתה כן, ואת התלוונה הגישה רק לאחר שהוא פנה למשטרה.

49. כל אחד מהצדדים טען, כאמור, כי יש לתת אמון מלא בגרסתו שלו שהוא עקבי, הגיוני ונדירת סתרות, בעוד שגרסתו של الآخر הינה שקרית.

50. לא מצאתי כי אלו הם פנוי הדברים. מצأتي כי יש הגיון מסוימים בחלוקת מסוימים בגרסאות של כל אחד מהצדדים וחוסר הגיון בחולקים אחרים. מצأتي גם, כי אף אחת מהגרסאות לא הייתה עקבית מתחילה ועד סופה נמצאו בכל אחת מהגרסאות אי התאמות, כאשר בוחנים את ההודעה הראשונה במשטרה למול העדויות בבית המשפט נראה לי גם, כי הן המתלוננת והן הנאשם, ניסו להמעיט בתורומתם שלהם להתקדרות במסגרת האירועים ולהעצים את חלקו של الآخر. מכל מקום,ברי כי התיק מגלה מערכת יחסים עכורה שהתקדרה כדי התנגדות לא נאותה מצד שני בני הזוג.

51. במצב דברים זה שבו עומדת עדות מרכזית אחת, מטעם התביעה, אל מול עדות מרכזיות אחרת של הנאשם, ומושאל נמצא כי יש להעדייף עדות אחת על פני רשותה באופן מובהק וברור, ישנה חשיבות מרבית לראיות ועדויות נוספות, שעשוות לשפוך אור על התמונה העובדתית.

52. בתיק העידו גם אחיה של המתלוננת, וש. אולם, אחיה של המתלוננת לא היו עדים לאירועים עצם, ועדויותיהם רלוונטיות אך ורקם של האירועים ולעובdotות שאירעו לפני האירועים ולאחריהם. עדויות אלו אמנים תומכות, בחלוקת מתוך מגרסת המתלוננת, אולם בחולקים אחרים, הם דזוקא מחייבים את גרסתה.

53. לעומת זאת, לשני האירועים היו עדים ילדיהם הקטנים של בני הזוג. תחילת מסרה באת כוח התביעה בדיון, כי בני הזוג התנגדו לחקירה הילדים. אולם, במהלך שמייעת הראיות התרברר, כי לא אלו הם פנוי הדברים. המתלוננת מסרה, כי היא הסכימה לחקירה הילדים (**ב/2; פרוטוקול הדיון**, עמ' 20, שורות 1 - 14). גם הנאשם לא התנגד לחקירה ילדים.

54. יתר על כן, בום הבכור של בני הזוג היה כבן 13 בעת האירועים.

55. בנסיבות אלו, אי חקירותם של הילדים הוא מחדל חקירותי ולא ניתן כל הסבר מספק למחדל זה. גם אם ניתן להבין את הרצון לגונן על הילדים, כאשר היו עדים לאירועים שהובילו להגשת כתב אישום, ישנה חשיבות מן המדרגה הראשונה לחקירהם. ביחס, נכונים הדברים, כאשר שני ההורם נתנו הסכמתם לכך. לאי חקירותם של הילדים במקרה הנדון, יש מחיר, משום שבהיעדרם נותרה בסופו של דבר עדות המתלוננת מול עדות הנאשם, האotto לא.

#### המחלוקת העובדתית - האם הנאשם הכה את המתלוננת באירוע הראשוני?

56. אפתח בהערכת מהימנות הצדדים באשר לאירוע הראשוני.

57. מצأتي קושי של ממש לייחס מהימנות מלאה לגרסה של המתלוננת בעדותה בבית המשפט ביחס לאירוע הראשוני, וזאת ממספר טעמים.

58. הטעם הראשוני - קיים פער גדול בין הגרסה שמסרה המתלוננת במשטרה באשר לאירוע הראשוני, לבין הגרסה עמוד 7

שמסра בבית המשפט: במשפטה מסירה, כי נעמדה מול הנאשם וatz נתן לה מכח בכתף. המתלוונת לא ספירה על מרדף של הנאשם אחורי הבת מסביב לאי. לעומת זאת, בעומת זאת, בעודתה בבית המשפט מסירה לראשונה לראשוונה, כי הנאשם רדף אחריו בתו מסביב לאי במטבח, וכי במהלך המרדף בניסיון לתפוס את הבת, הנאשם דחף אותה. המתלוונת הוסיףה, כי מדובר באירוע שלא ניתן לשכך אותו וכי הבת עדיין זכרת את האירוע, אולם לא נתנה כל הסבר לכך שלא תיארה את האירוע בצורה זו במשפטה.

59. הטעם השני - המתלוונת לא ספירה במשפטה כלל, כי אחותה הגיעו למקום לאחר שקרה להם, ומילא לא ספירה כי האחים קפצו מעל הגדר.

60. הטעם השלישי - כאשר אחותה של המתלוונת שאלו אותה בסמוך לאחר האירוע הראשון אם הנאשם הכה אותה ענפה בשלילה. אמנם, המתלוונת נסעה לספק הסבר, שלפיו חשה בשוה ולא רצתה לעירב את אחותה. אולם לא מצאת כי מדובר בהסבר מסקפ, כאשר האחים היו מעורבים ממילא בסכסוך בין בני הזוג, המתינו לקריאת המתלוונת, והגיעו מיד כאשר נקראו למקום. יתר על כן, המתלוונת היא שהזעיקה את אחותה לבית באירוע הראשון, ומכאן כי לא הייתה לה רתיעה מלהריב אותם בנסיבות ביתם.

61. הטעם הרביעי - המתלוונת לא הגישה תלונה במשפטה לאחר האירוע הראשון. יתר על כן, כאשר פגשה את נידת המשפטה בסמוך לאחר האירוע השני ונשאה אם היהת אלימות נוספת כי זהו המקרה הראשון של אלימות מצדו של הנאשם. למעשה, המתלוונת ציינה לרשותה כי הנאשם דחף אותה באירוע הראשון, רק כאשר נשאה אם הייתה אלימות נוספת במסגרת חקירותה בעקבות האירוע השני.

62. מכל מקום, אם אכן הייתה משתכנעת כי גרסתה של המתלוונת בעדותה היא מהימנה דיה - ולא השתכנעתי שallow הם פניו הדברים - הרי שלפי עדותה הנאשם דחף אותה במהלך מרדף אחורי הבת ותוך כדי ניסיון לתפוס את הבת. ספק רב אם ניתן ליחס לנ宴ם כוונה פלילית לביצוע מעשה של התקיפה, בנסיבות אלו.

63. לעומת זאת, כאשר לאירוע הראשון, מסר הנאשם גרסה עקבית. לדבריו, הוא הגיע לבית על מנת לחתום עמו את הילדים, כאשר לפעת קרבאה אליו המתלוונת וצעקה "הוא מרביץ לי" ומיד לאחר מכן קפצו אחיה של המתלוונת מעל הגדר. אמנם, נראה לי כי גם הנאשם לא סיפר את סיפור המעשה בכללותו. כך למשל, הנאשם המ夷יט בהתנגדות של הילדים לבוא עמו לסוף שבוע, והגין הדברים מלמד, כי הייתה התנגדות זאת. אולם, לא מצאת סתיות ביחס לגרסהו באשר לאירוע הראשון.

64. כאשר אני מציבה זו מול זו את העדויות, המסקנה הינה כי אין אפשרות מהימנות הנדרשת לעדות המתלוונת. כאמור, המתלוונת מסירה במשפטה תיאור שונה לחלוון מזה שמסירה בבית המשפט בדבר לב האישום, והוא מעשה התקיפה. המתלוונת לא הגישה תלונה בסמוך לאחר האירוע הראשון ושלה כי הנאשם נהג כלפי באלים, הן בפני אחותה מיד בסמוך לאחר האירוע, והן בשיחה עם שוטר לאחר האירוע השני. לעומת זאת, גם אם גרסתו של הנאשם אינה נקייה מספקות, הרי שמדובר בגרסה עקבית.

65. כאן המקום להעיר, כי אין בנסיבות מסוימות קביעה כי המתלוונת אינה דוברתאמת, אולם לאור הספקות שהעליתי, אין די בעדות זו כדי להביא להרשעה במשפט פלילי.

66. לאור כל האמור, התביעה לא הרימה את הנטול להוכיח כי הנאשם תקף את המתלוונת באירוע הראשון, במידה המספקת במשפט פלילי, והגעתו למסקנה כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק באשר לאירוע הראשון.

המחלוקה העובדתית - האם הנאשם הכה את המתלוונת באירוע השני?

67. המחלוקת באשר לאירוע השני הינה, למעשה, מצומצמת ביותר. הן המתלוונת והן הנאשם מאשרים את הפרטים הבאים: בזמן שה הנאשם שכב על הספה בסalon, הגיעו המתלוונת הביתה ונכנסה למטבח. הנאשם צעק כי אין אוכל בבית. המתלוונת נῆשה אל הנאשם אשר קרא בעיתון ורכנה עליו בזמן שעמדה על עיתונים שהוא על הרצפה.
68. גם אין כבר מחלוקת, כי הנאשם עשה שימוש בידו והיה מגע בין ידו לרגלה של המתלוונת. עיקר המחלוקת העובדתית בין הצדדים היא בשאלת אופיו של המגע, לרבות עצמת המגע, הכוונה שבבסיס המגע, והפרשנות שיש ליתן למגע זה. למחלוקת עובדתית זאת יש לצרף מחלוקת משפטית בשאלת אם התקיימו במגע יסודות עבירות התקיפה.
69. בטרםodon בחלוקת העיקרית אבקש להתייחס במספר סוגיות עובדות נוספות נספות, שלאוראה היו בחלוקת, ויש בהם כדי להשליך על מהימנות הצדדים, כדלקמן:
- א. האם המתלוונת התקרבה לנאם והכניסה ראה "לתוך העיתון"? מצאת כי לא נותרה מחלוקת עובדתית של ממש בעניין זה. אמנם, הנאשם לא מסר תיאור זה בעת חקירתו הראשונית במשטרת. אולם, את התיאור שמסר הנאשם הן בתצהיר והן במהלך עדותו, אישרה המתלוונת עצמה בעדותה באמירה כי אכן רכנה על הנאשם והתקרבה אל העיתון.
- ב. האם המתלוונת נתנה לנאם סטירה? לא מצאת כי הכרעה בשאלת זו נדרשת לתיק. הנאשם אמרם טען בהודעתו במשטרת כי המתלוונת נתנה לו סטירה וכי מטעם זה הגיע נגודה תלונה במשטרת. אולם, כבר בתצהיר שהגיש, סיג את הדברים ואמר כי היא, ככל הנראה, נתנה לו סטירה. על כך חזר גם בבית המשפט, תוך שהסביר כי לא ראה את הסטירה ומכאן סיג דבריו. מאחר שאין דינה באישום נגד המתלוונת, ומשהintendent עצמו סיג את התיאור, נראה כי הכרעה בשאלת התקיפה.
- ג. האם המתלוונת הכתה עצמה בפני אחיה? גם כאן מצאת כי לא נותרה מחלוקת עובדתית של ממש בעניין זה. הנאשם ציין במשטרת, כי המתלוונת הרימה את המכנסיים והחללה לתת לעצמה מכות בריגל להראות לאחיה. בעדותו מסר, כי המתלוונת הכתה עצמה ליד אחיה. אמנם, בחקירה ציינה המתלוונת, כי לא אמרה לשיכן הנאם היכה אותה. אולם, בעדותה הודתה, כי "הראתה לו מה שהנאם עשה". למעשה, גרסתו של הנאשם מתישבת היטב עם הדברים שמסרה המתלוונת בעדותה. עם זאת, הפרשנות שייחסו למעשה זה הנאם גם היא איננה נראה לי. להערכתי, המתלוונת הדימה את המכחה שהנאם נתן לה לעניין אחיה, האותו לא.
- ד. גם לא מצאת כי יש טעם של ממש להזכיר בשאלת אם המתלוונת נῆשה אל הנאשם בצורה שקטה, כתענטה, או שמא צעקה וקיללה את הנאשם כאשר נῆשה אליו. לא מצאת כי הדברים תורמים להבנת האירוע או להסקת המסקנות הנדרשות.
70. בסופה של דבר, פרטי הרקע הנזכרים לעיל, אינם מסיעים להזכיר בשאלת המרכזית. כפי שציינתי, אין כבר מחלוקת כי הנאשם אכן נגע ברגלה של המתלוונת באמצעות ידו. השאלה שנותרה בחלוקת היא באשר לאופי המגע בין הצדדים.
71. הגעתו למסקנה, כי אין בידי לייחס את מלאו המשקל לעדות המתלוונת בהקשר זה.

72. המתלוונת מסרה בעודותה, כי אכן עמדה על העיתונים והנאמש נתן לה מכח בעוצמה חזקה, אשר העיפה אותה ממוקמה מבלי שනפלה. אולם, בעת שהנאמש התקשר למשטרת לאחר שהairoע הסתיים, המתלוונת צעקה ברקע "הוא לא מפסיק להרביץ לי". אין מחלוקת, כי לא היו פni הדברים, שהרי המתלוונת עצמה מסרה, כי הייתה מכח אחת ויחידה וכי הנאמש התקשר לאחר מכן למשטרת, ולא במהלך ה兜פה. צעקה תיה של המתלוונת, בזמן שהנאמש משוחח עם המשטרה, כי הנאמש לא מפסיק להרביץ לה, מלמדות, אפוא, הן על קושי במתן אמון בגרסתה, והן על נטיה לספק תיאור מוגזם של האירועים.

73. מאחר שריאות המאשימה מבוססות בעיקר על עדותה היחידה של המתלוונת, יש לבחון אותה שבע עניינים על מנת לקבוע האם ניתן, על יסודה בלבד, לקבוע למצאים לחובת הנאמש. המסקנה העולה מניתוח עדותה של המתלוונת היא שלא ניתן לבסס הרשעה על בסיס עדותה היחידה, כאשר בשאלת העיקרית הנוגעת לתיאור התקיפה, לא מסרה גרסה אחידה.

74. אמנם, גם עדותו של הנאמש אינה נקייה מספקות. בחקרתו הראשונה במשטרה לא מסר הנאמש כל תיאור הכלול מגע בין לבין המתלוונת. אולם, בתצהיריו ולאחר מכן בעודותו בבית המשפט טען הנאמש, כי המתלוונת עמדה על העיתונים, והוא אף חיזז את רגלה. הנאמש ציין, כי אכן יודע כמה כוח צריך לשם כך. העובדה, כי הנאמש לא תיאר כלל מגע בין לבין המתלוונת בחקרתו הראשונה, מעוררת ספקות באשר למחיינותו. יתר על כן, נראה לי כי גם התיאור המאוחר שלפיו אף "היזז" את الرجل, בהינתן הצעקות והקללות שספג באותה העת, לטענותו, מהמתלוונת, אינו מספק את התמונה המלאה.

75. אולם, מכיוון שלא השתכנעתי כי עדותה היחידה של המתלוונת מהימנה במלואה, אין משמעות של ממש לספקות שמצאתי גם באשר לעדות הנאמש.

76. יתר על כן, כאשר בוחנים את העדויות זו מול זו, המסקנה הינה כי התשובה לשאלת אם מדובר היה במכחה חזקה או אף בהזזה רגלה של המתלוונת, עשוייה להיות בעיני המתבונן. אבהיר: מכיוון שלא נותרה מחלוקת עובדתית בשאלת עצם קיום המגע ובאשר לתחזות המתלוונת בעקבות המגע, הרי שעוצמת המגע היא שאלת סובייקטיבית. לאור הנסיבות בכללותן, מהמעט שניתן להסיק לגבי תగובתו של כל אחד מבני הזוג לאירועים, לא נותר לי ספק שככל אחד מהצדדים חווה את המגע בצורה שונה, ולמעשה אין מחלוקת עובדתית של ממש בהקשר זה.

77. מכל מקום, אין ספק שהנאמש נגע באמצעות ידו ברגלה של המתלוונת והיזז אותה מהעיתונים. אין גם ספק כי אותה נגיעה נעשתה אגב ויכוח בין בני הזוג, ולאחר שמתלוונת רכנה לעברו של הנאמש. השתקנעתי גם, כי הנאמש התקשoon באותו מגע להיזז את המתלוונת מהעיתונים. אני נמי יכול להזכיר כי הדחיפה אכן הייתה חזקה, קטעת המתלוונת, וזאת לאור הקושי לייחס את מלאה המהימנות לגרסהה, כפי שפירטתי, והשאלה שנותרה היא האם די בתיאור שמסר הנאמש כדי לבסס את עבירות התקיפה.

#### המחלוקה המשפטית - האם התגבשו יסודות עבירות התקיפה באירוע השני?

78. השאלה שנותרה, אפוא, להכרעה הינה, האם יש במגע של הנאמש באמצעות ידו ברגלה של המתלוונת, על מנת להיזז מהעיתונים שעליהם עמדה, כדי לבסס את יסודות עבירות התקיפה?

79. לפי סעיף 378 לחוק העונשין:

"המכה אדם, נגע בו, דוחפו או מפיעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במשירין או בעקיפין, ולא הסכמתו ... - הרי זו תקיפה ...".

80. לאור האמור, די בכך שהנאשם נגע במתלוננת, ולא הסכמתה, וטור שהוא מודע לכך, כדי לקיים את יסודות עבירות התקיפה. לעצם קיומם המעשה, אין נפקא מינה לשאלת אופיו המגע, עצמתו או לשאלת אם גרם למtalוננת נזק כתוצאה מכך.

81. האם ניתן לראות במעשהו של הנאשם "זוטי דברים"? לפי סעיף 34 לחוק העונשין:

"לא ישא אדם באחריות פלילתית למעשה אם לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו ונסיבותיו והאינטרס הציבורי המעשה הוא קל ערך".

82. הסיג של "זוטי דברים" משקף את הכלל העתיק והידוע, שלפי המשפטינו עסוק בזוטות (De Minimis). מנוסחו של סעיף 34 עליה כי ההגנה של 'זוטי דברים' מבוססת על ארבעה: טיב המעשה, נסיבותיו, תוצאות המעשה והאינטרס הציבורי להחלה הגנה (ראו: ג'ודי ברודר "תיחומו של סיג זוטי הדברים לאור לשונו של סעיף 34 לחוק העונשין" **מחקרי משפט** כא 495 (2005); יורם רבינוביץ וacky דין עונשין בפרק 28 מהדורה שלישיית (2014)).

83. בהתייחס למשמעותו של "זוטי הדברים" אומר השופט (בדימום) יעקב קדמי, בספרו **על הדין בפליליים** (מהדורה מעודכנת, תשס"ה-2004) חלק ראשון, עמ' 555, כדלקמן:

"העבירה נועברת אך 'הנזק' הכרוך בה ל'עניין הציבורי' הוא כה פעוט, שפליליות המעשה נאלמת".

84. הרציונאל שבבסיס ההגנה הוא הכרה במקרים שבהם אין זה ראוי להטיל על אדם אחריות פלילתית, למרות שבחינה טכנית התקיימו יסודות העבירה (ע"פ 6696/96 בニמיין כהנא נ' מדינת ישראל (2.3.1998), עמ' 315; ע"פ 4596/98 פלונית נ' מדינת ישראל (25.1.00), פ"ד נד(1) עמ' 145, בעמ' 187; ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עוזיאן (8.12.99), בעמ' 23).

85. יתר על כן, ניתן למצוא כי ההגנה של זוטי דברים הוחלה, במקרים המתאים, גם על עבירות של אלימות. כך למשל, בע"פ 4874/95 שלמה נ' מדינת ישראל (2.6.96) זיכה בית המשפט העליון את המערער מעבירות התקיפה, הגם שmarsח את המתלוננת בכחפה ואחזה בידה בניגוד לרצונה; בע"פ (מחוזי, ת"א) 2125/94 בן אריה נ' מדינת ישראל (23.1.97), זיכה בית המשפט את הנאשם מעבירה של התקיפה חבלנית, לאחר שהניף את המתלוננת שחסמה את דרכו בוגופה, והגם שבעקבות המעשה נמצא על ידיה שטפי דם קלילים תת-עוריים ושריטות קטנות; בע"פ (מחוזי, ת"א) 3801/98 דאננה נ' מדינת ישראל (2.6.99) זיכה בית המשפט את הנאשם מעבירות התקיפה לאחר שתפס בחזקהILD שהציג לבתו; בת"פ (טבריה) 973/95 מדינת ישראל נ' בן שמואל (12.3.97) זיכה בית המשפט את הנאשם מעבירות התקיפה, על אף שטר לילד אשר בעת בלוח מודיעות; בת"פ (רמלה) 4252/99 מדינת ישראל נ' גליבוב (18.9.00) זיכה בית המשפט נאשם שתקף את בת זוגו בכך שאחז בידה וגרם לה המטומה ביד.

86. הגיעתי למסקנה, כי בישום אמות המידה של "הגנה זוטי דברים" על המקורה הקונקרטי, ובהתאם גם על שיקולים של גיון וסבירות, אין המקירה דין מצדיק אכיפה במסגרת דין העונשין. כאמור, קבועתי כי הנאשם דחף את המתלוננת, במטרה להזיזה מהעתונות. המגע אירע לאחר שהמתלוננת התקרבה לשפה שעלייה שכב הנאשם, עד מהداה על העיתונים, ורכנה לעברו, עד כדי "כניסה לעיתון שקרא". יש בכך משום כניסה ל"מתחם הפרטיות" של הנאשם.

87. בנסיבות אלו, גם אם הנאשם אכן דחף אותה מהעתונים והמעשה עונה על יסודות עבירות התקיפה, אין הצדקה להטלת אחריות פלילתית. מדובר במגע, שלא השתכנעתי כי היה חזק במיוחד (וזאת גם אם המתלוונת חווותה אותו כזה). בעקבות המגע, המתלוונת אף זהה ממוקמה מעל העיתונים. המתלוונת לא נפלה ולא נגרם לה כל נזק. יתר על כן, גם המתלוונת עצמה אמרה, כי לא הייתה מגישה תלונה במשטרת, אלמלא הנאשם הקדים אותה והגיש תלונה נגדה. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי יש עניין לציבור בהטלת אחריות פלילתית על הנאשם.

88. לאור כל האמור לעיל, הגעתו למסקנה, כי לאחר שראיות התביעה מבוססות על עדותה היחידה של המתלוונת, לאור החולשה שנתגלה בה לא ניתן לבסס את הרשעה על יסודה. מכאן, כי התביעה לא עומדת בנintel להוכיח את עובדות כתוב האישום מעבר לכל ספק סביר. מעשהו של הנאשם, בהתאם לגרסתו, נעשה, על פי טיבו, נסיבותיו, תוכנותיו והאינטרסים הציבוריים, בתנאים שיש בהם סיג לאחריות פלילתית של זוטי דברים.

#### **סוף דבר**

89. התביעה לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר ובמידה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם אכן תקף את המתלוונת באירוע הראשון בחג הסוכות 2009. מכאן, שאני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מעבירות התקיפה, אשר יוחסה לו באישום השני.

90. הוכח אמן, כי הנאשם חיזז את רגלה של המתלוונת מהעתונים. אולם, בנסיבות העניין מצאתי כי מתקיימת הgent "זוטי דברים". מכאן, כי אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מעבירות התקipa באירוע השני, אשר יוחסה לו באישום הראשון.

**ניתנה והודעה היום ג' חשוון תשע"ה, 27/10/2014 במעמד הנוכחים.**

**אפרת פינק, שופטת**

קלדנית: אילת-

הוקלדעלידייאילטסונ